

Arkivex.

MILJØVERNAVDDELINGEN
Fylkesmannen i Østfold

POSTADRESSE: DRONNINGENSGT. 1, 1500 MOSS
TLF: (09) 25 41 00

Dato:
15. sep 1990

Rapport nr:
8/90

ISBN nr:
82-7395-050-6

Rapportens tittel:

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Forfatter (e):

Vidar Asheim

Oppdragsgiver:

Fylkesmannen i Østfold, miljøvernavdelingen

Ekstrakt:

Rapporten tar sikte på å gi en samlet framstilling av de mest verdifulle og sårbare landskapsområdene i fylket.

Områdene er definert som Østfoldlandskap av regional betydning. Begrepet landskap er her et sammenfattende uttrykk for naturtyper, kulturlandskap og friluftsområder. Begrepet regional betydning er et signal om at miljøvernavdelingen vil gi økt oppmerksomhet vedrørende forvaltningen av disse områdene.

Rapporten omfatter ca 100 områder fordelt på følgende hovedtyper av landskap:

Kulturlandskap, kystlandskap, sjøområder og vassdrag, bymarker og tettstedsnære turområder, fjellaområder og motorveilandskap.

FORORD

Denne rapporten er er forsøk på å få til en samlet fylkesomfattende oversikt over landskapsområder av særlig høy kvalitet. Områdene bør skjermes mot utbygging og andre tiltak som kan forringe landskapets naturstruktur, kulturminner og estetiske verdi.

Rapporten er ikke en ny verneplan, men et innspill til kommunenes arealplanlegging og et vurderingsgrunnlag for miljøvernavdelingens planbehandling og informasjonsarbeid.

Rapporten sendes ut til kommunene, fylkeskommunen, vegkontoret, landbruksetater, friluftsråd og grunneier- og naturvernorganisasjoner, samt berørte kommuner/etater i våre nabofylker og -län.

Miljøvernavdelingen vil med dette invitere til dialog om felles innsats, og tar gjerne i mot forslag til korrigerering og utfylling av rapportens faglige innhold.

Vidar Asheim

Friluftskonsulent og naturvernkonsulent

INNHOLD:

side:

INNLEDNING

Om hensikten med og bruken av rapporten 1

HOVEDTYPER AV LANDSKAP

Definisjon av hovedtypene, med generell
begrunnelse for hensynsregler og verne-
tiltak:

1. Kulturlandskap 3
2. Kystlandskap 4
3. Sjøområder og vassdrag 5
4. Bymarker og tettstedsnære turområder 5
5. Fjellaområder 6
6. Motorveilandskap 7

OVERSIKTSKART hvor områdene er angitt med nummer

TEGNFORKLARING til kartbladene 9

KOMMUNEWISE KARTBLAD (A4) med områdenes nummer og navn:

(Det vil også bli utarbeidet kommunevise rapport-
utdrag med kartblad i A3).

Hobøl 10
Spydeberg 11
Askim 12
Trøgstad 13
Eidsberg 14
Marker N 15
Marker S 16
Rømskog 17
Moss 18
Våler 19
Skipvet 20
Rakkestad N ... 21
Rakkestad S ... 22
Rygge 23
Råde 24
Tune/Sarpsborg . 25
Varteig 26
Onsøy 27
Fredrikstad ... 28
Rolvsøy 29
Borge 30
Kråkerøy 31
Hvaler 32
Skjeberg 33
Aremark N 34
Aremark S 35
Halden N 36
Halden S 37

OMRÅDEBESKRIVELSER nummerert rekkefølge 38

INNLEDNING

Miljøvernavdelingen vil med denne rapporten gi en samlet oversikt over et utvalg verdifulle landskapstyper og turmarker i fylket.

Rapporten inneholder en kort og skjematisk omtale av i alt ca 100 landskapsområder, fortløpende nummerert fra Hobøl i nordvest til Enningdalen i sørøst. Områdene er inntegnet på kommunevise kartblad som er kopiert i A3- eller A4-format, h.h.vis i målestokk 1:70 000 og 1:100 000.

Med denne områdeinndelingen prøver vi å samle de viktigste kulturhistoriske, landskapsestetiske, rekreative og naturfaglige verneinteressene i klart definerte landskapsenheter.

Områdenes status som regionale landskap bygger på vurderinger i miljøvernavdelingen der et bredt spekter av kriterier er lagt til grunn. Det er ikke foretatt spesielle fagutredninger /registreringer med tanke på denne rapporten. En rekke skriftlige arbeider, rapporter m.v. inngår likevel i vurderingsgrunnlaget. Likeledes har miljøvernavdelingens kunnskap om fylket vært sentralt.

Rapporten er ikke en ny naturvernregistrering eller verneplan, men et verktøy for å rasjonalisere miljøvernavdelingens daglige arbeid. Dette arbeidet omfatter løpende informasjon og høringsuttalelser, innspill til kommunenes arealplanlegging, faglige råd og innsigelser, retningslinjer for tilrettelegging i friluftsområder, saksbehandling vedrørende bekkelukking og bakkeplanering, samt utarbeiding av verneplaner etter naturvernloven.

Rapporten er først og fremst et hjelpemiddel for å nå ut med informasjon og avklare arealkonflikter på et tidlig stadium i planprosessen.

Selv om utvalget, avgrensningen og omtalen av de enkelte områdene ikke er helt gjennomarbeidet, vil rapporten og den generelle omtalen av landskapstypene likevel gi et rimelig godt vurderingsgrunnlag når vi skal sette arealplaner og enkeltsaker inn i en større sammenheng og gi faglige råd eller begrunne innsigelser.

For våre med- og motspillere i planprosessen vil det også være en fordel å ha et oversiktlig innspill som sammenfatter de viktigste verneinteresser og hensynsregler.

I arealforvaltningen skilles det mellom regionale og lokale interesser. Miljøvernavdelingen vil i sterkere grad konsentrere sin innsats til de regionale interessene. Forvaltningen av de lokale verneinteresser og landskapsbetydning er et kommunalt ansvar. Denne rapporten er et bidrag til avklaring av regionalt interessante landskapsområder.

Videre kan det komme til nye områder som etter nærmere undersøkelser vil kunne klassifiseres som landskap av regional betydning.

Endelig må vi minne om at miljøvernavdelingen fortsatt har spesifikke verneinteresser å ivareta utenfor de angitte regionale landskapsområdene. Dette gjelder bl.a. en rekke naturfaglige forekomster og lokaliteter, viltbiotoper, trekkveier og fiskeforekomster, regionale friluftsområder og håndhevingen av naturvernlovens reklameforbud utenfor tettbygde strøk.

Et eksempel på dette er at flere verneverdige barskogsområder ikke omfattes av landskapstypen "Fjellaområder".

Rapporten er ikke et avsluttet produkt, men et verktøy og et grunnlag for dialog. Vi er spesielt interessert i tilbakemelding fra kommuner, etater, organisasjoner og enkeltpersoner som har faglige synspunkter på hva som bør og hva som ikke bør defineres som Østfoldlandskap av regional betydning.

Etterhvert som vi får bedre og mer detaljert oversikt, vil det skje en fortløpende kritisk gjennomgang av både utvalget, avgrensningen og omtalen av landskapsområdene.

HOVEDTYPER AV LANDSKAP

De utvalgte områdene fordeler seg på ulike hovedtyper etter hvilke interesser og konflikter de representerer.

1. Kulturlandskap

Til denne typen regnes kjerneområder med rik naturstruktur, markante kulturminner, høy symbolverdi og estetisk kvalitet. Utvalget er foreløpig avgrenset til jordbrukslandskap, men vil også kunne omfatte antikvariske bymiljøer og urbane kulturlandskap. Dette må nærmere drøftes med de antikvariske fagmyndigheter i fylket.

Bærende elementer er randsoner med frodig vegetasjon, gamle trær og tregrupper, eikelunder, edelløvskog, hagemarker, steingarder, alleer, historiske hager, parker og bygningsmiljøer, middelalderkirker, raviner, bekker, dammer og våtmarker.

Karakteristiske eksempler er herregårdslandskapene ved Alby, Værne Kloster, Tomb og Nes (i Borge), landskapsrommet omkring Ågårdselva, Visterflo og Skinnerflo, Berby - Enningdalen og de store ravineområdene i Indre Østfold.

I alt er det valgt ut 38 kulturlandskap av regional betydning.

Generelt bør områdene skjermes mot utbygging og andre forstyrrende inngrep. Enkelte steder kan landskapet tåle en viss utbygging, men all bygge- og anleggsvirksomhet bør underbygges strenge hensynsregler både når det gjelder plassering, visuell eksponering og stiltilpassing.

Ny bebyggelse bør ikke spres slik at landskapsbildet blir ytterligere punkttert, men heller knyttes til eksisterende gårdstun og strøksbebyggelse, og evt. veves inn i en samlende vegetasjonsstruktur.

Videre er det av avgjørende betydning at våtmarker, dammer, bekker, raviner, hagemarker, lunder, krattbelter, alleer, åkerholmer og monumentaltrær blir bevart som naturlige randsoner og øyer i produksjonslandskapet.

Bakkeplanering, bekkelukking, kanalisering og annen utarming av landskapets naturstruktur bør ikke forekomme.

Områdene bør prioriteres ved fordeling av kulturlandskaps-tilskudd og planlegging av flerbrukstiltak i landbruket. Eksempler er beitedrift, skjøtsel av randsoner, viltbiotoper og gamle kulturmarkstyper, samt etablering av turstier.

2. Kystlandskap

Store deler av Østfoldkysten er belagt med hyttebebyggelse. Deler av kysten og skjærgården er sikret til friluftsmål, og det er opprettet enkelte sjøfuglreservater. Fra 1972 har det vært generelt byggeforbud i 100-metersbeltet, og hele ytre Oslofjord er definert som friluftsområde av nasjonal betydning.

Kystlandskap av regional betydning omfatter de viktigste restområder med representativ kystnatur og intakte gamle kulturmiljøer på fastlandet og hovedøyene. Et hovedkriterium er at selve landskapsbildet er lite berørt av hytter og andre forstyrrelser. Sett under ett vil områdene spenne over et variert naturgrunnlag med naturfaglige, kulturhistoriske og estetiske kvaliteter, samt gode muligheter for friluftsliv.

Viktige elementer er skjærgårdspartier, holmer, tanger og viker, svaberg, sand- og rullesteinstrender, kystskog, våtmarkskiler, strandenger, hagemark, lynghei og gamle sjøbuer og strandsitterbruk.

Det er valgt ut 11 kystlandskap av regional betydning. De omfatter bl.a. Nordre Jeløy med sine skogkledte åser, de nakne beiteøyene utenfor Larkollen, det statlige friluftsområdet Mørrapanna i Onsøy og hele det værharde kystbeltet på yttersiden av Hvalerøyene.

I de utvalgte områdene bør det ikke gis dispensasjoner fra bygge- og deleforbudet. Konflikthytter bør over tid saneres, og det bør stilles strenge landskapsestetiske krav ved all ombygging. Utvidelse av hyttevolum og riving/oppføring av ny hytte bør kun tillates når virkningen blir mindre beslagleggende både visuelt og fysisk.

Områdene med tilhørende sjøarealer må også sikres mot andre typer av inngrep og miljøbelastninger som f.eks. utfylling, massetak, dumping, oppdrettsanlegg og støyende motorisert vannsport.

Innen områdene bør arealer som kan absorbere bebyggelse og tekniske anlegg holdes i reserve, og evt. tas i bruk til opparbeiding av lette støttepunkter for det almenne friluftslivet, dvs. dagsbesøkende. Forøvrig bør utfartsparkering, campingplasser, ulelehytter, marinaer og kommersielle serviceanlegg m.v. lokaliseres til tyngre støttepunkter utenfor områdene.

Tidsbegrensede servituttavtaler bør gjøres permanente, og nye friluftsområder bør sikres der det er nødvendig og mulig for tilrettelegging eller for å unngå omdisponering.

Da presset på kystsonen er stort og mangesidig, vil miljøvern-avdelingen prioritere arbeidet med å sikre miljøverdiene i denne delen av fylket.

3. Sjøområder og vassdrag

Disse landskapstypene har mye til felles med kystlandskapet, men presset og bruksintensiteten er gjennomgående mindre. Det er lagt mange ulike vernemotiver til grunn for utvalget, alt fra fisk og vannfugl til landskapskvalitet, vannkvalitet og uberørthet.

Områdene spenner over hele spekteret fra klare sjøer i uforstyrrede skogslandskap til eutrofe vann og vassdrag i tettbygde kulturlandskap.

Boksjøene, Vansjø og Glomma nedenfor Sarpsfossen angir spennvidden. I alt er det valgt ut 10 sjøområder og vassdrag av regional betydning.

Generelt bør all kantvegetasjon beholdes i naturtilstand og strandsoner og bredder skjermes mot utbygging, utfylling og andre skjemmende inngrep.

Bekkelukking, kanalisering og bakkeplanering bør unngås i de nærmeste deler av nedslagsfeltet, og all pløying og oppdyrking bør avgrenses ovenfor flomvarnsnivået.

Hogstflater bør ikke eksponeres mot åpne vannflater, men utformes og avgrenses slik at det sikres permanente skogbelter med naturlige bryn langs vann og vassdrag.

I sårbare og lite berørte områder bør følgende unngås: Hyttebygging, veibygging, motorisert ferdsel utover tradisjonell landbruksnæring, forurensende utslipp og arealavrenning fra dyrket mark og grøftet myr.

4. Bymarker og tettstedsnære turområder

Denne gruppen omfatter de største og mest brukte nærområdene omkring byene og de større tettstedene. Når noen slike turområder istedet er rubrisert under kystlandskap og kulturlandskap, er det fordi disse områdene har spesielle kvalitetér i tillegg til sin bynære beliggenhet.

Bymarker og tettstedsnære turområder har regional betydning fordi de betjener enten større befolkningssentra eller flere kommuner. I disse områdene vil miljøvern­avdelingen motsette seg om­disponering til utbyggingsformål og etablering av miljø­fiendtlig virksomhet som ikke følger av vanlig skogdrift. Ut over dette bør kommunene selv forvalte lokale verneintereser og avklare evt. konflikter mellom ulike brukergrupper. I alt er det valgt ut 16 områder, deriblant Fredrikstadmarka, Sarpsborgmarka, Åsermarka, Trøgstad Varde og Hylliåsen.

Det bør generelt fastlegges markagrensener mellom tuområdene og tilgrensende tettstedsområder. Byggefelt, pukkverk, fyllinger, skytebaner og anlegg for motorsport m.v. bør ikke legges inn for markagrensene.

Det bør legges forsterket vekt på flerbruksløsninger i skogbruket. Det er ønskelig at kommuner og viktige brukergrupper inngår i diskusjoner om flerbruk, og at resultater av flerbruks­tilpasninger blir etterprøvd i marka.

5. Fjellaområder

Denne landskapstypen omfatter det aller meste av fylkets lavproduktive skogsmark. Avgrensningen av områdene følger i grove trekk de naturgitte grenser for skogsmark av lav bonitet. Samtlige arealer av en viss utstrekning er medregnet, med unntak av de områder som faller inn under de foregående fire landskapstypene.

"Fjella" er både i Østfold og de svenske grensebygdene det lokale navnet på "ødemarkene" mellom de tradisjonelle bondebygdene. Her er det ikke høyden over havet, men mangelen på jordsmonn som bestemmer naturtypen. Hovedinntrykket er grunnfjallsplatåer med lite løsmasser og mange myrer og vann omgitt av furuskog.

Mange av fjellaområdene er viktige tur- og utfartsområder, mens andre er lite brukt og lite kjent. De utgjør fylkets relative "villmarkspotensiale", og har naturkvaliteter av regional betydning. Stikkord er stilhet, uberørthet, gammel barskog og sårbart fugleliv.

I disse områdene ser vi naturopplevelse, landskapskvalitet og plante- og dyrelivet som en del av miljøvernavdelingens forvaltningsområde.

Registreringen teller 20 områder, og mesteparten av arealet ligger i et belte fra Ankerfjella i sør via Vestfjella og Trømborgfjella til Båstadvfjella i nord. De øvrige områdene er mer oppsplittet, og ligger stort sett i et belte mellom hovedraet og de indre leirjordsbygdene. Enkelte områder er små og isolerte "villmarkskjerner" omgitt av produktive og tettbefolkede kulturlandskap. Eksempler er Gaupesteinmarka og Lysefjell på grensen mot Akershus.

I fjellaområdene vil miljøvernavdelingen generelt motsette seg alle inngrep som kan utradere naturkvalitetene og ødelegge mulighetene for uforstyrret naturopplevelse. Dette gjelder i første rekke ekskluderende anlegg/virksomheter som flyplåsser, skyte- og motorbaner, pukkverk, fylplåsser, trafikkåren- og utbyggingsformål.

Det bør heller ikke tillates en gradvis utarming i form av nye kraftlinjer og ytterligere hyttebygging.

Skogsveibygging og myrgrøfting vil også ha negativ effekt på de miljøverdier områdene representerer. Skognæringen styres etter særlov. Kommunene (plan- og bygningsloven) og miljøvernmyndighetene er derfor uten formell innflytelse på skogbruket.

Vi vil anbefale at prinsippet for flersidig skogbruk blir sterkt aktualisert og lagt til grunn for all skogbruksaktivitet i fjellaområdene. Det er ønskelig at kommuner og viktige brukergrupper inngår i diskusjoner om flerbruk, og at resultater av flerbrukstilpasninger blir etterprøvd i marka.

Da registreringen foreløpig ikke skiller mellom viktige og mindre viktige områder, vil det være et visst rom for kompromisser og en reduksjon av det samlede areal.

Til gjengjeld er det ønskelig å få en oversikt over hvilke restområder som vil forbli uberørt av flateskogbruk.

6. Motorveilandskap

Landskapet langs hovedveiene (og jernbanen) er kanskje vårt viktigste uterom. Det er her vi orienterer oss i kulturlandskapet, og det er her vi opplever og gjenkjenner landskapets landemerker og hoveddrag.

Vi setter følgende krav til et godt veilandskap:

Det skal være lesbart og gi trafikkantene visuell føring, dvs. gi sikker forhåndsinformasjon ved hjelp av enkle signaleffekter i fartsretningen.

På grunn av høy hastighet og tett trafikk må sidearealene gjengi rolige skiftninger i landskapsbildet. Langs motorveier bør det derfor være et ufravikelig prinsipp å unngå blikkfang som distraherer trafikkantene, og trekker oppmerksomheten vekk fra det som skjer forover og bakover i kjøreretningen. Dette i motsetning til lokalveier og gågater med lave hastigheter og et tett og komplekst informasjonsbilde.

E6 og E18 gjennom Østfold er viktige gjennomfartsårer og hovedinnfallsporter til landet. Vegvesenet er i gang med en langsiktig utbygging til motorveistandard, og legger de nye traseene utenom byer og tettsteder, med planskilte kryss og normert visning til de ulike reisemål.

I løpet av de seinere år har det vært en tiltagende tendens til å legge nye næringsområder langs europaveiene, med fasader, belysning, reklame, varer, containere, skjeringer og fyllinger direkte eksponert mot gjennomgangstrafikken.

Kommunene som forvalter arealdisponeringen langs hovedveiene, har vist manglende evne til å styre denne utviklingen på en akseptabel måte. Statens Vegvesen har ikke hjemmel til å gripe inn, da forvaltningsansvaret kun gjelder selve veitraseene og aller nærmeste sideareal.

Resultatet er en visuell smadring av et landskapsbilde som i utgangspunktet mange steder var et hensiktsmessig og vakkert motorveilandskap.

Vi ser dette som en av de mest alvorlige trusler mot Østfoldlandskapet idag. Da E6 og E18 må regnes som en infrastruktur klart overordnet lokale interesser, finner vi det riktig å definere landskapsrommet langs eksisterende og framtidige motorveistrekninger som en landskapstype av regional betydning.

Miljøvernavdelingen vil motsette seg videre uheldig utbygging i motorveilandskapet langs E6 og E18.

Ny bebyggelse bør legges i så stor avstand at den blir fullstendig skjermet, enten av eksisterende terreng, vegetasjon eller bebyggelse eller av voller som legges opp og beplantes før byggestart.

Nye boligområder bør i alle tilfelle avgrenses av terrengform og voller, slik at skjemmende støyskjermer kan unngås.

Eksisterende konfliktsituasjoner som ved Mosseporten, Jonsten i Råde og Tunejordet, bør om mulig avhjelpes ved etablering

av vegetasjonsvoller. Langs E18 bør tilsvarende konflikt-situasjoner kunne saneres ved bygging av motorvei i ny trase.

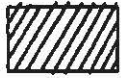
Bedriftenes behov for tilgjengelighet og markedsføring må kunne imøtekommes på en måte som ikke tvinger hver enkelt bedrift til å tilkjempe seg eget utstillingsvindu mot E6 og E18. Løsningen bør bli regionale eller kommunale næringsparker plassert i skjermende omgivelser nær trafikknutepunktene. Visuell tilgjengelighet kan skje ved normert visning fra hovedvei og markedsrettet eksponering internt i området eller mot lokalvei.

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING - O V E R S I K T S K A R T

Områdene er fortløpende nummerert fra 1 til 99, fra Hobøl i nordvest til Halden i sørøst.
Områdene er inntatt på fylkeskart i målestokk 1:100 000, og er nærmere beskrevet i en egen tekstdel.

For hver kommune er det utarbeidet et (eller to) kartblad og en tekstdel som omfatter alle områdene som helt eller delvis ligger innenfor kommunens grenser.

På kommune kartbladene er det brukt følgende signatur for å markere områdene og vise hovedtypene:

kulturlandskap,
kystlandskap,
vassdrag og
sjøområder

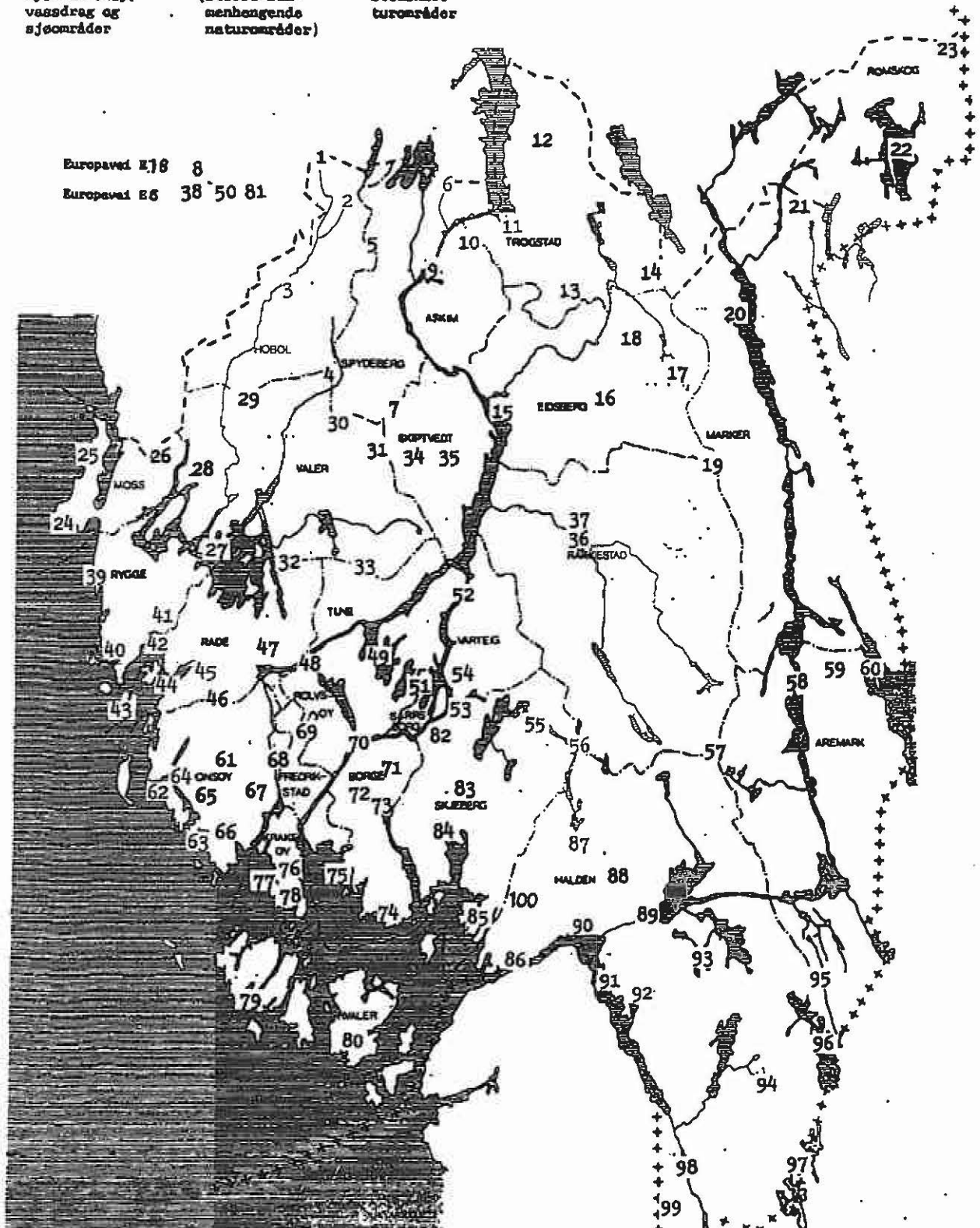
fjellområder
(større sammenhengende
naturområder)

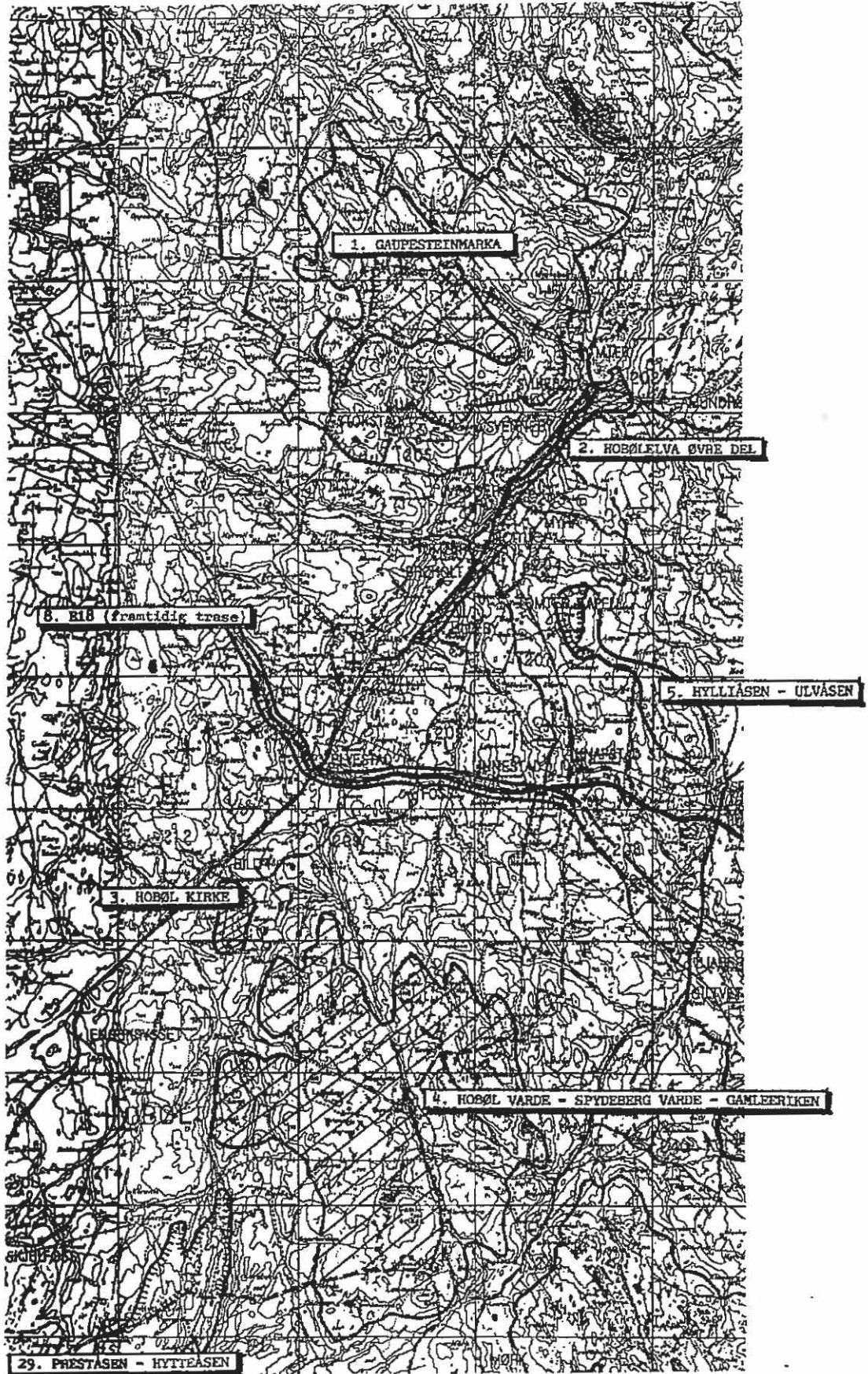

by- og tett-
stedsnære
turområder

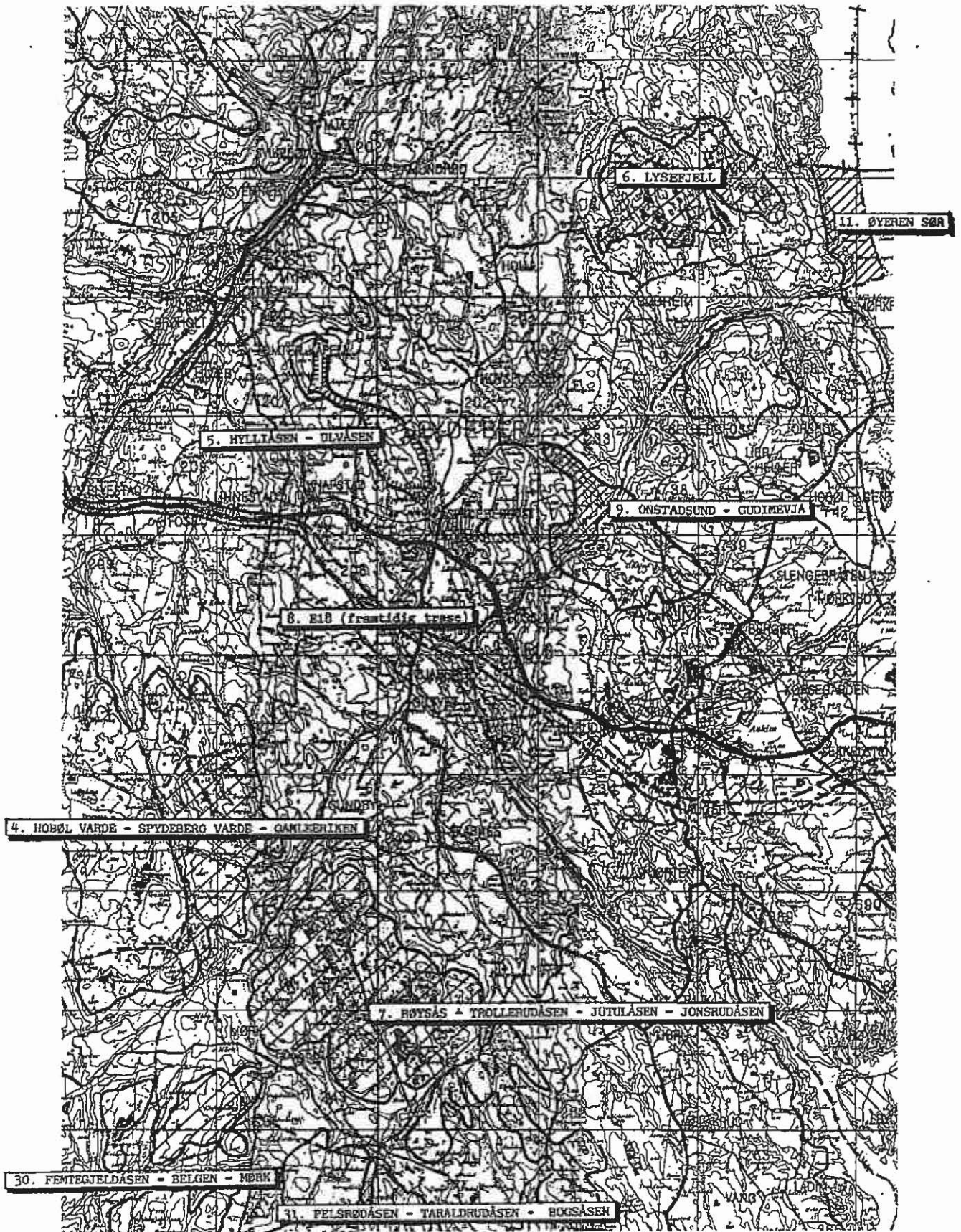

motorveilandskap

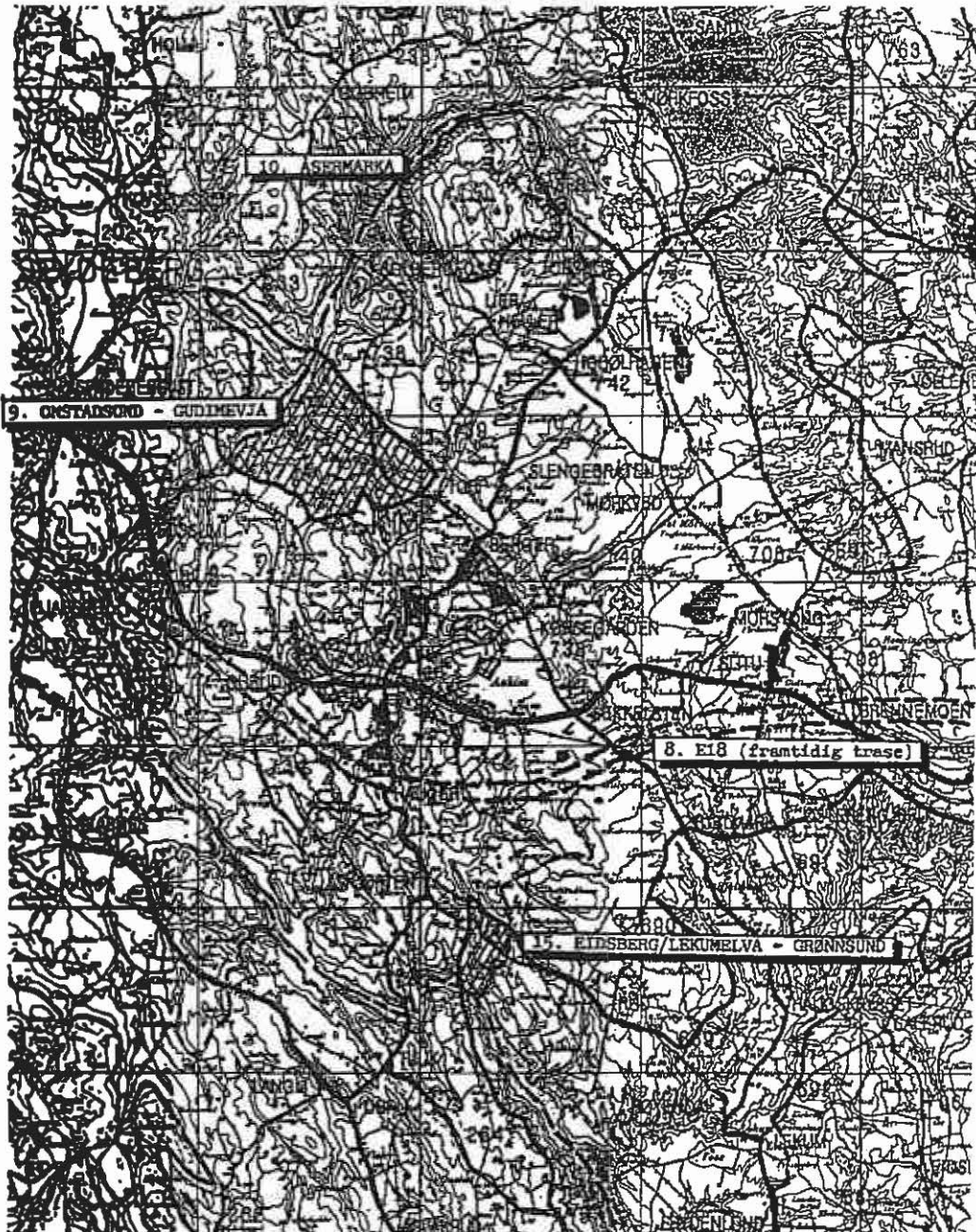

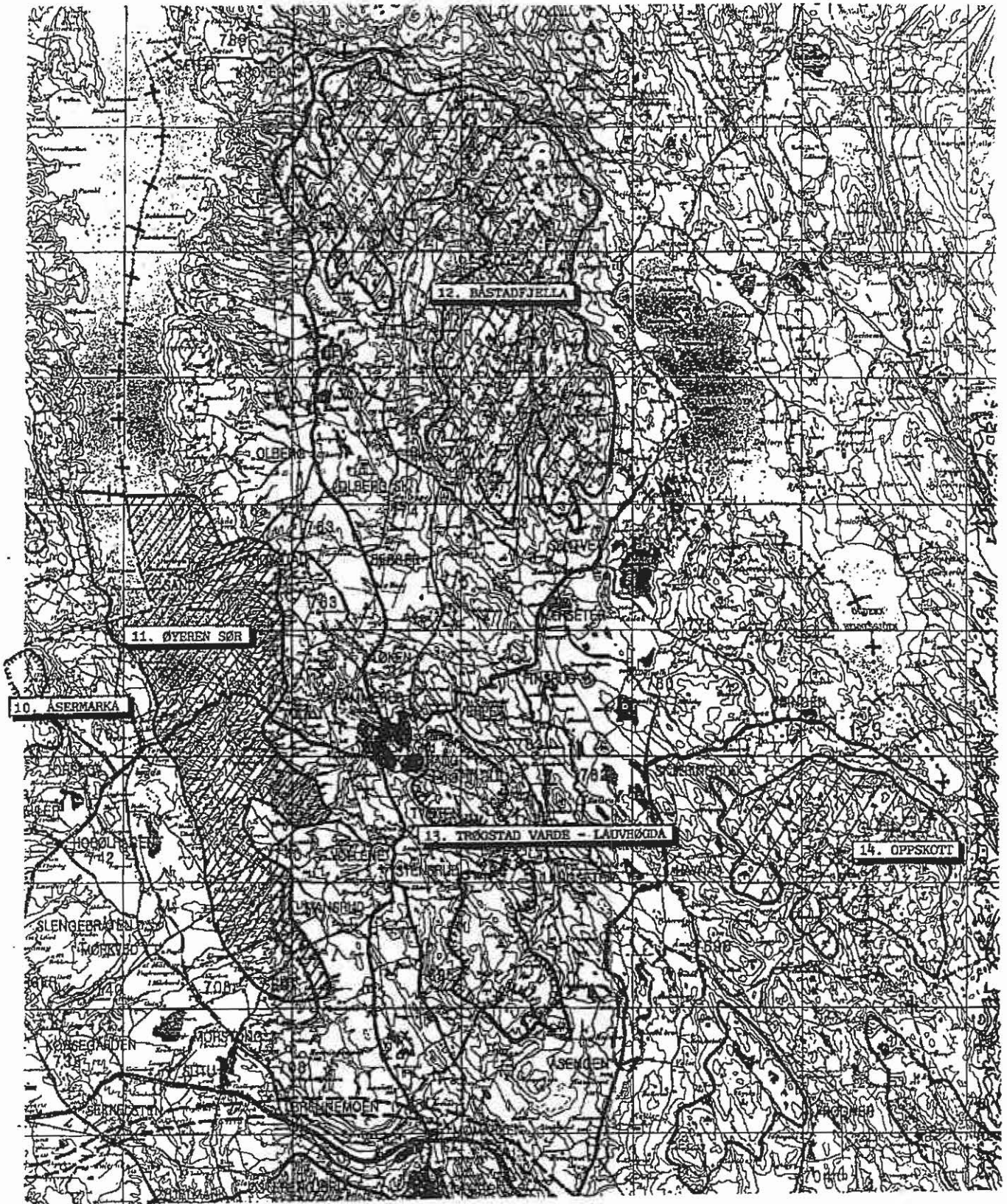
ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
 Hobøl kommune

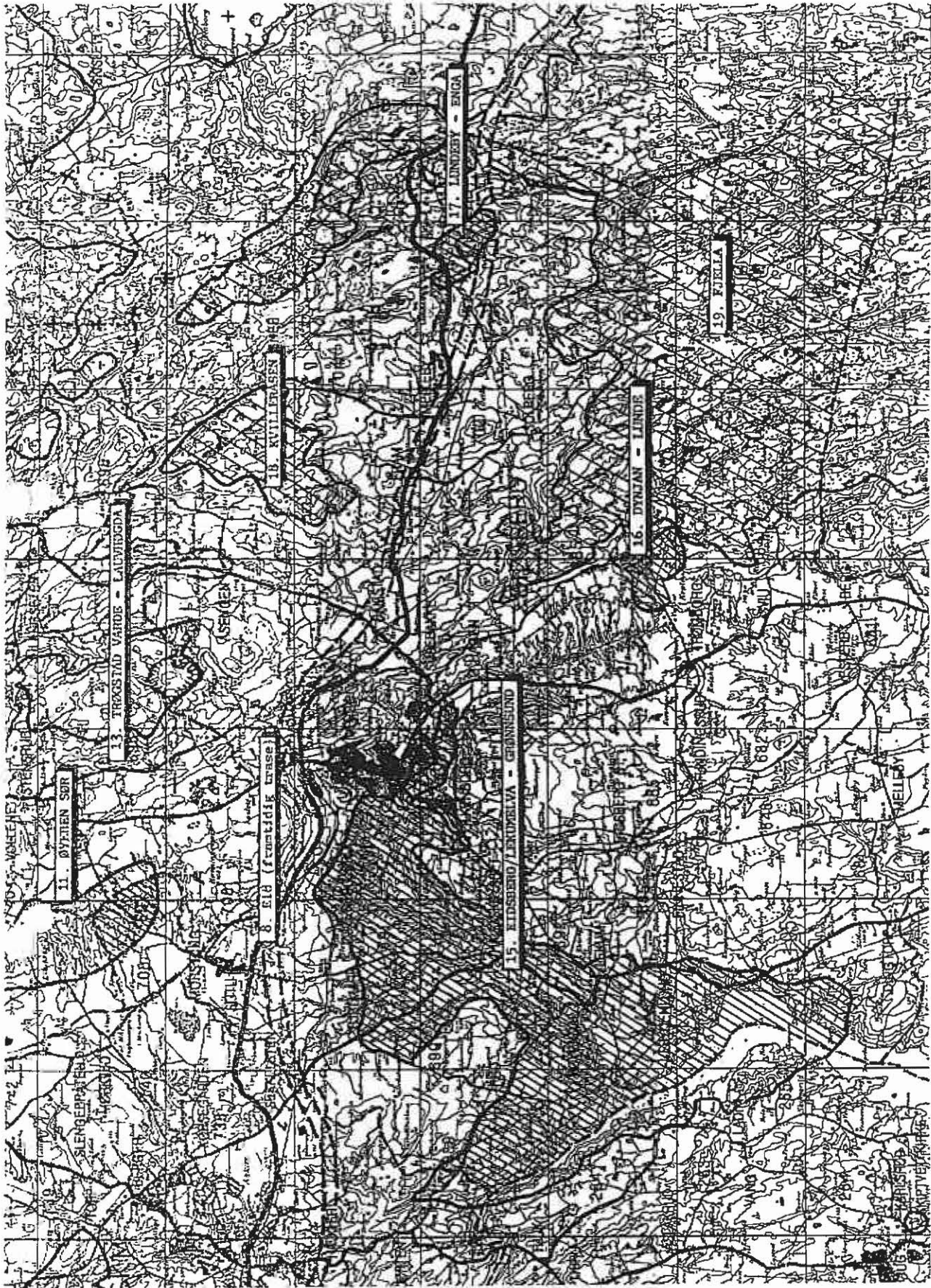
ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Spydeberg kommune

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Askim kommune

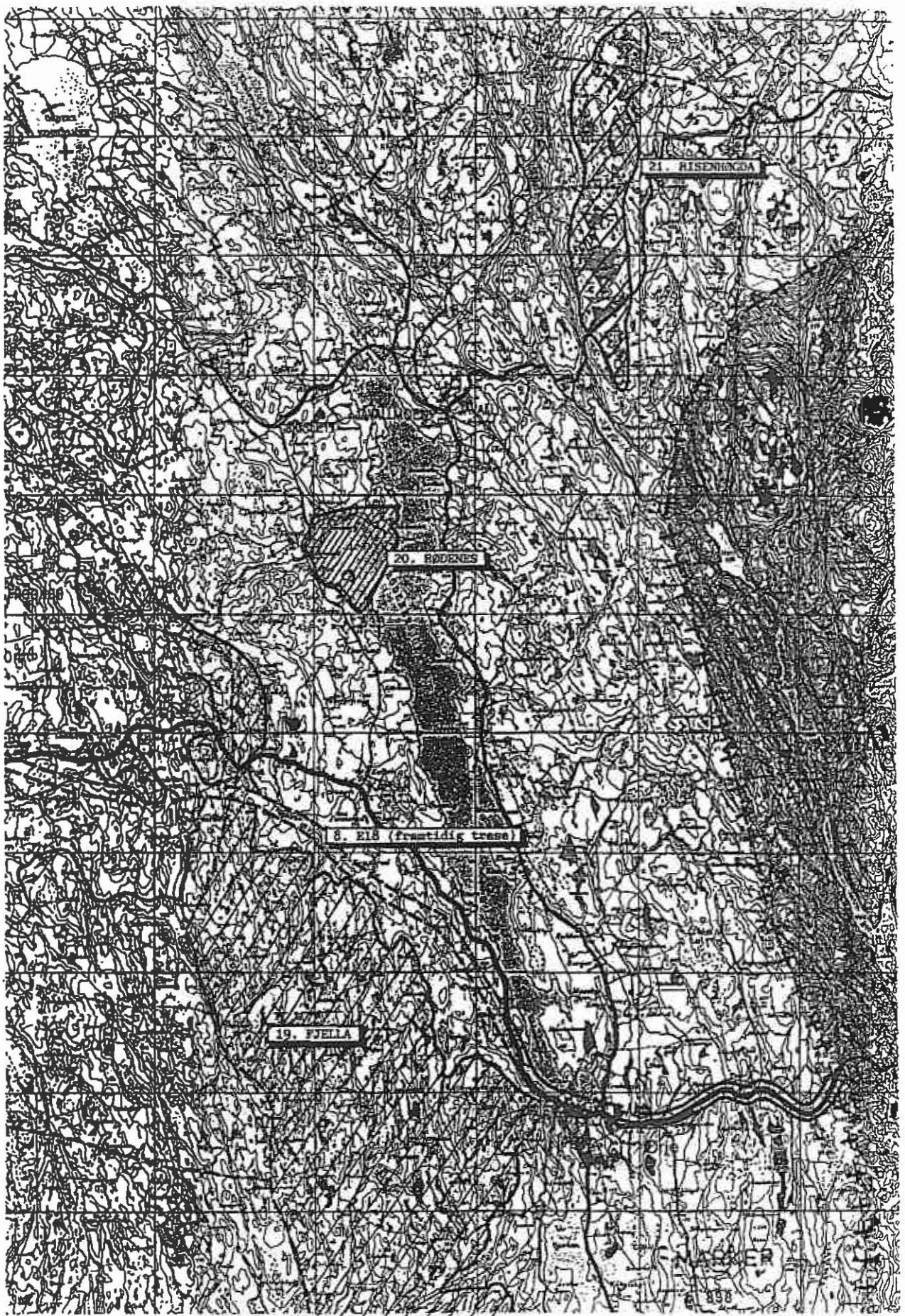

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Trøgstad kommune

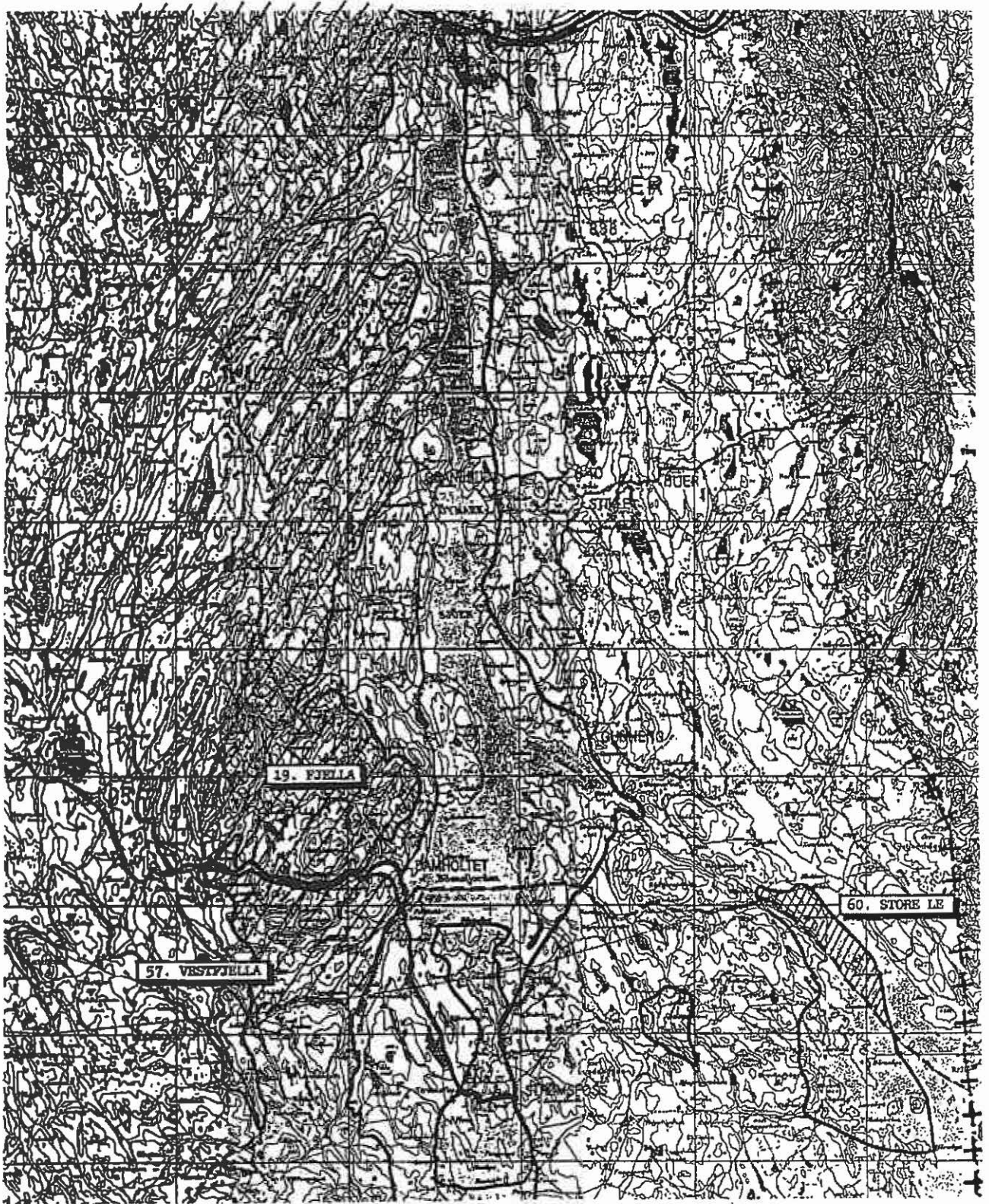

ØSTFOLD-LANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

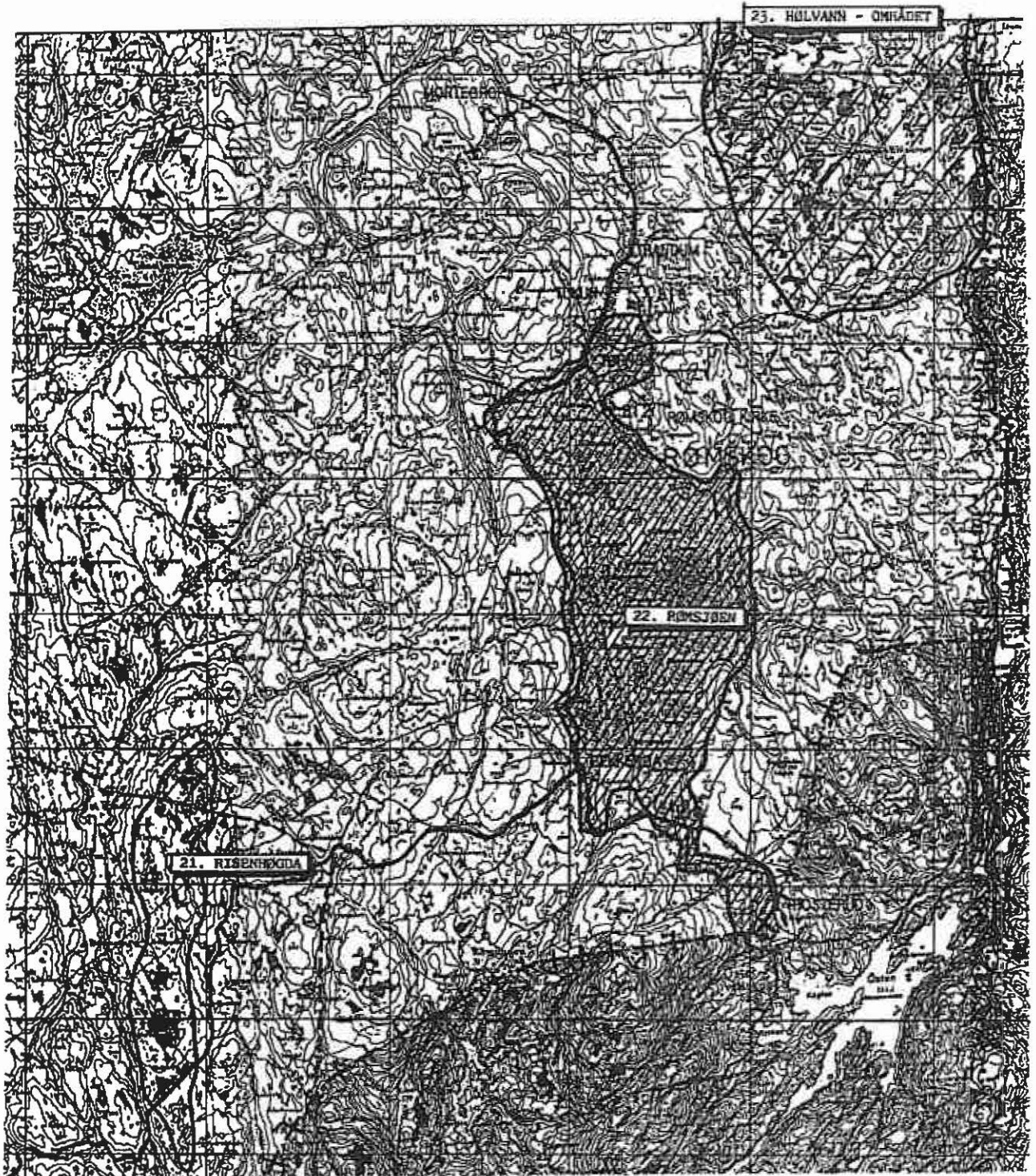
Eidsberg kommune

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Marker kommune N

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Marker kommune S

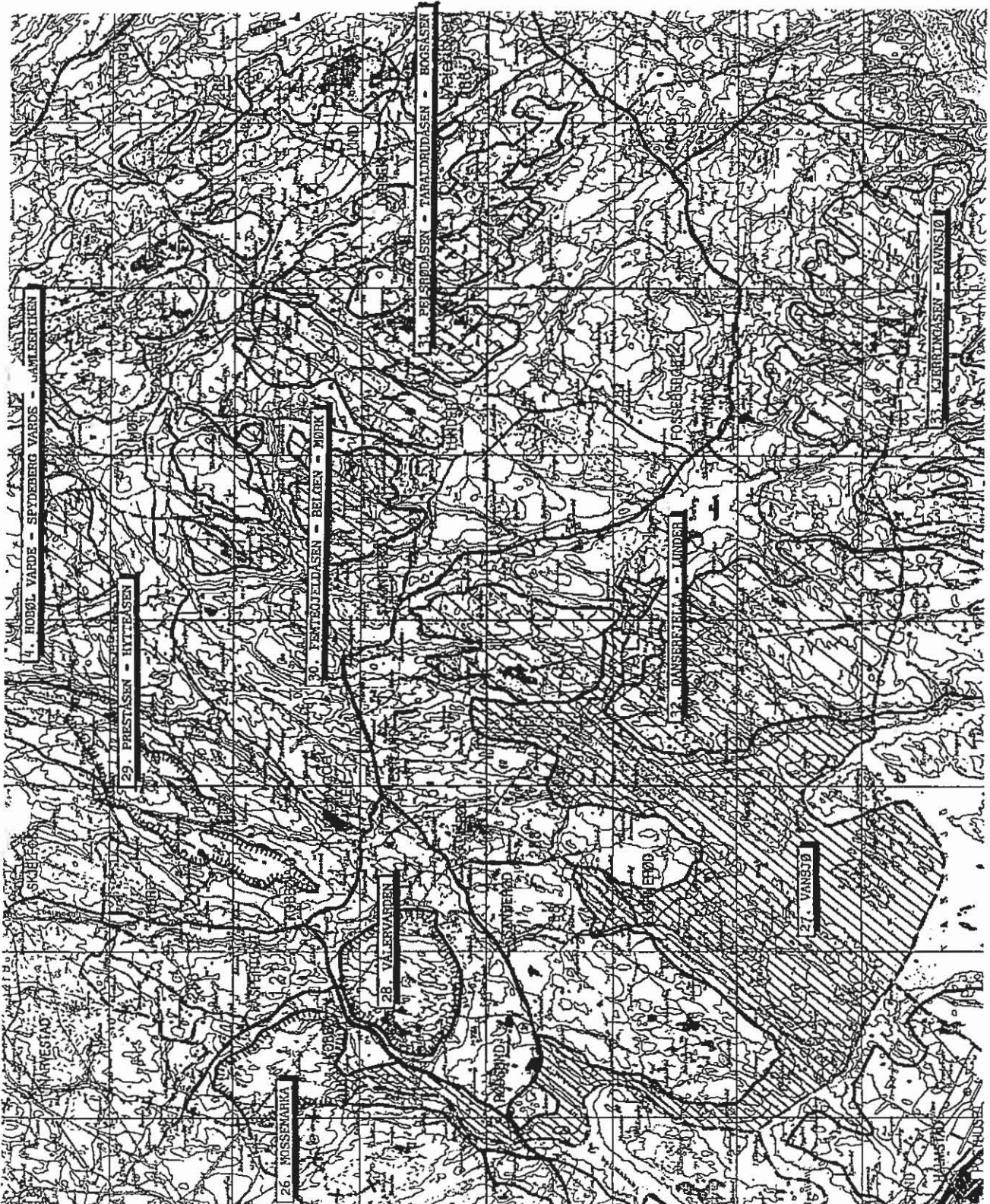
ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Rømskog kommune

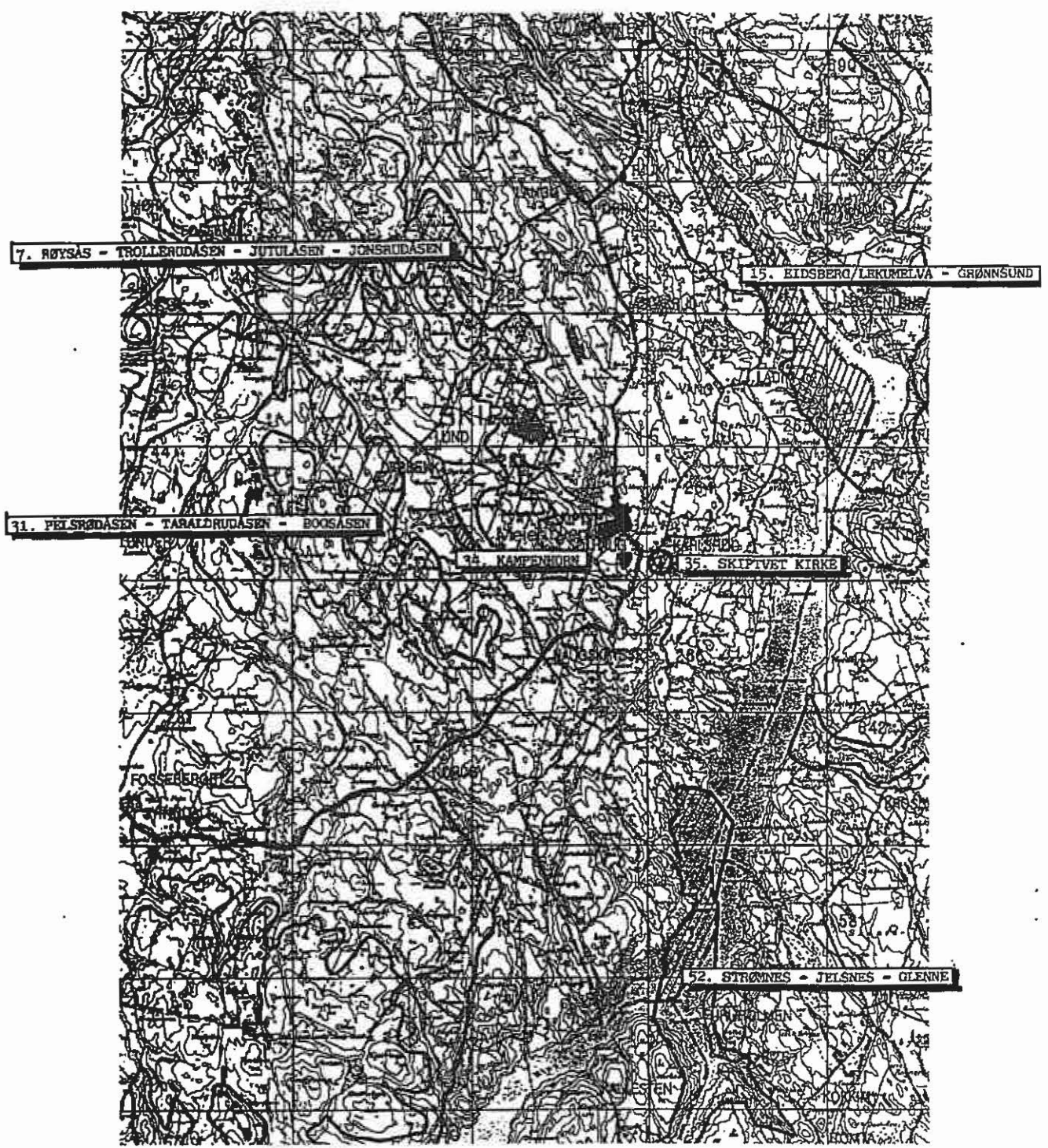

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Moss kommune

ESTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDELING
Våler kommune

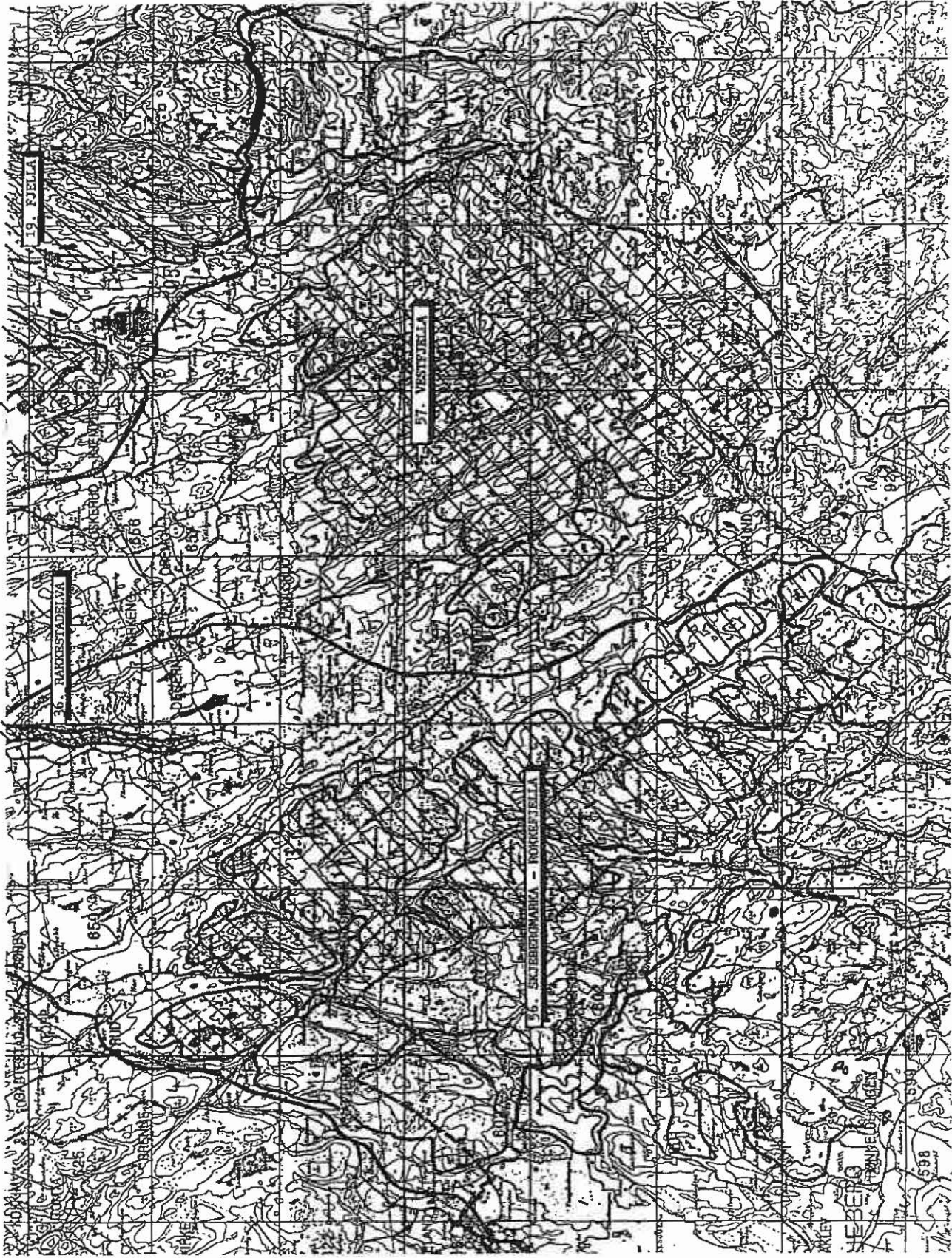

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Skiptvet kommune

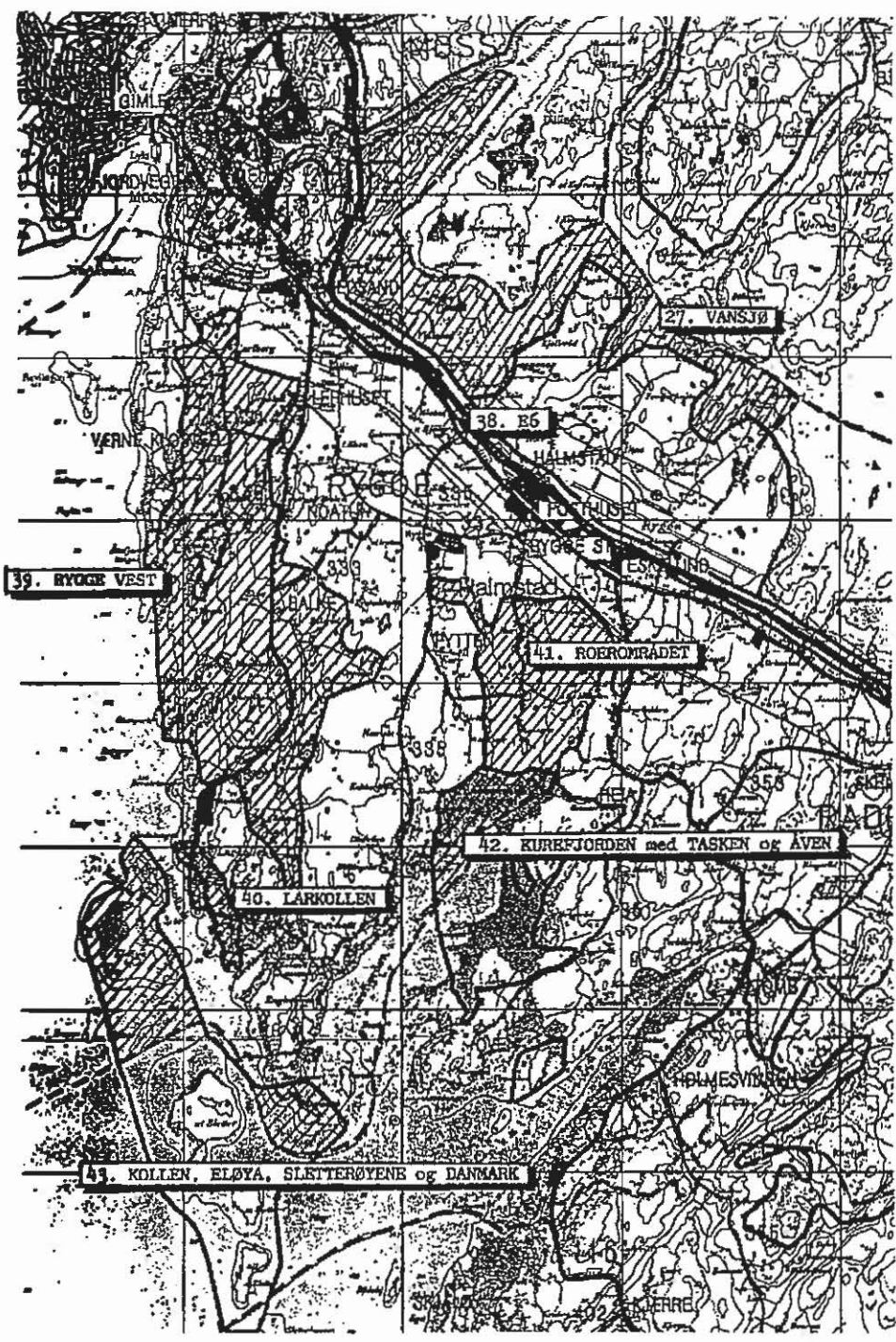

OSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Rakkestad kommune N

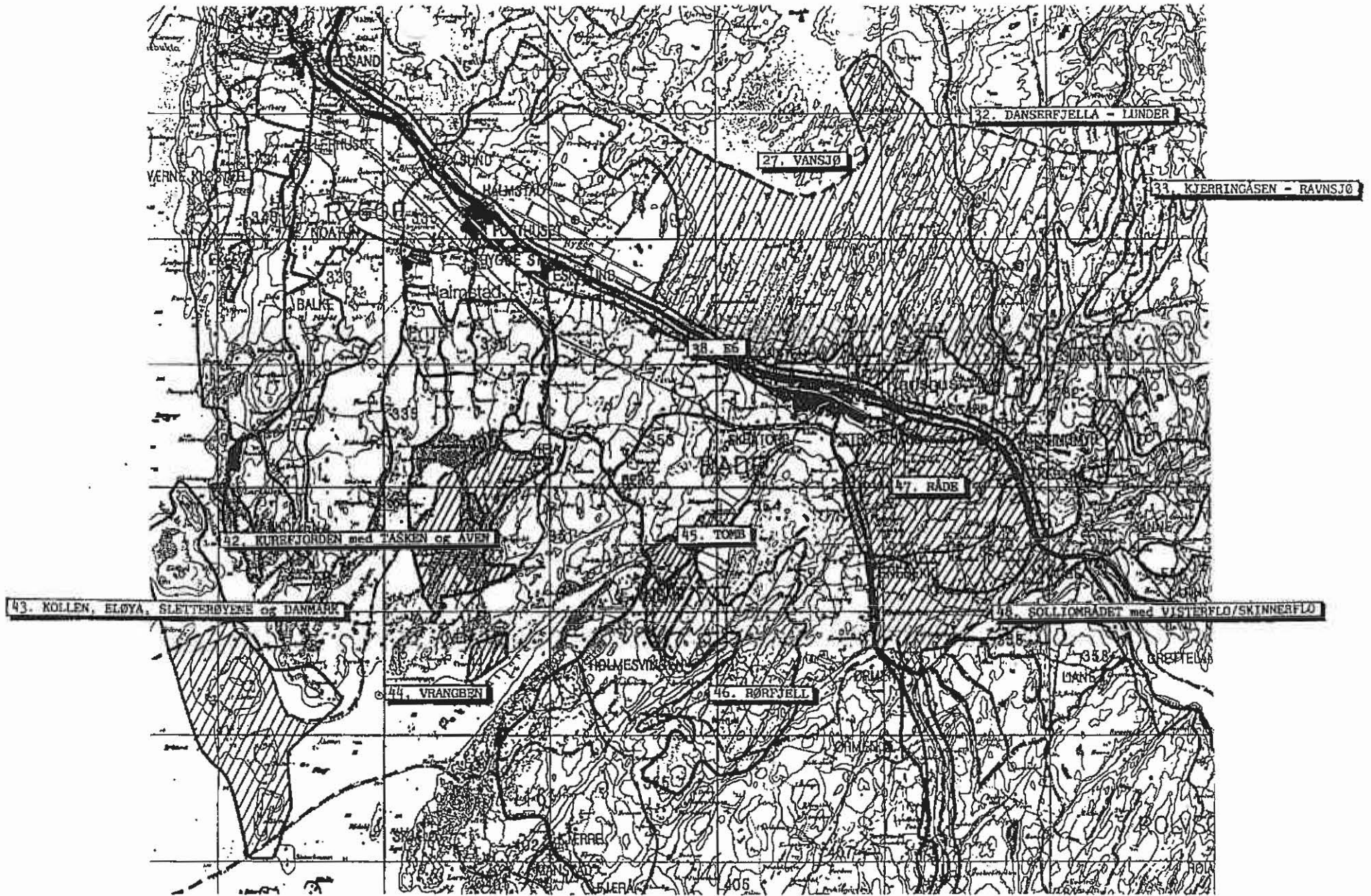

ØSTFOLDLÅNDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Rakkestad kommune S

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Rygge kommune

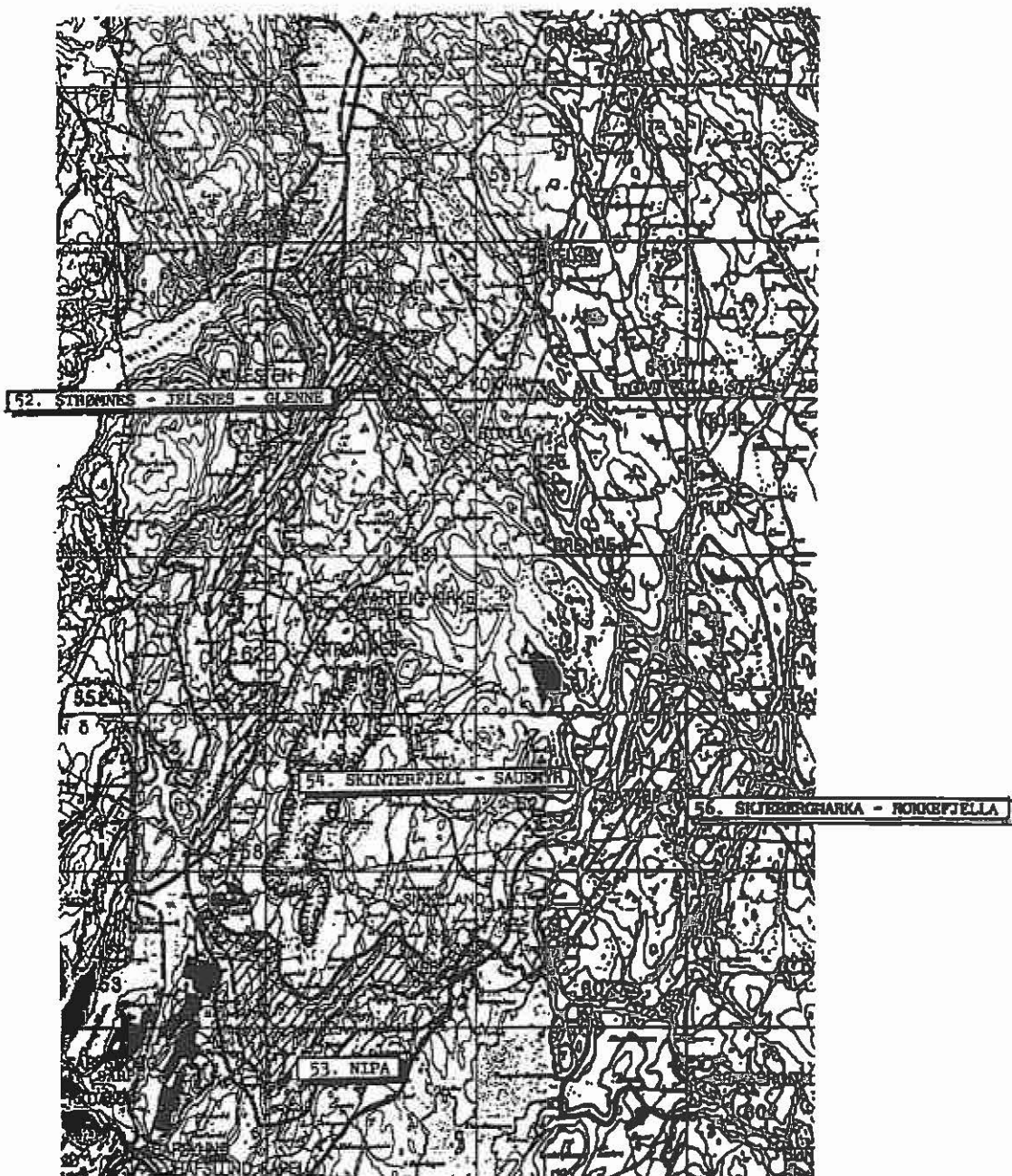
ØSTFOLDIANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Råde kommune

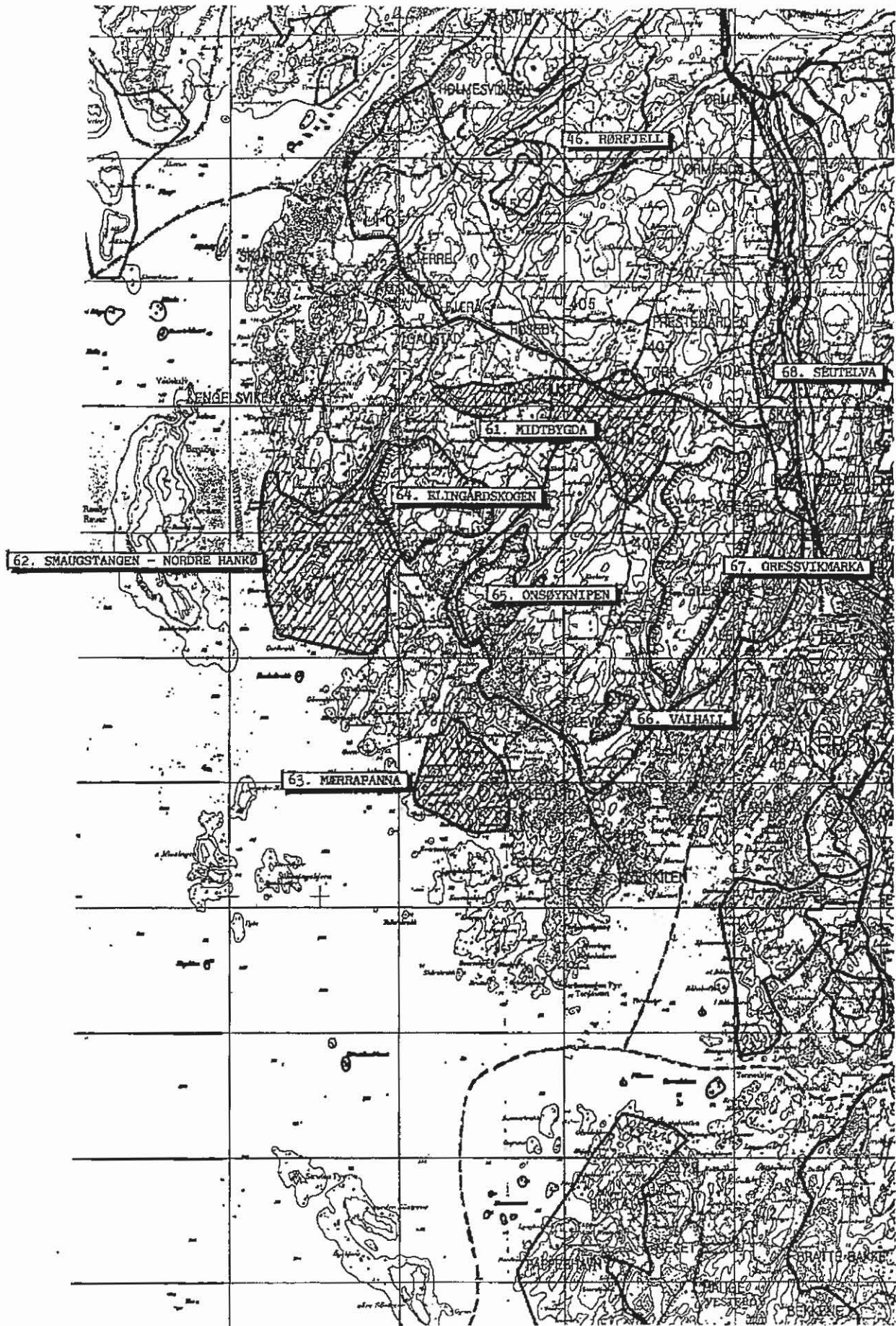
ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Tune og Sarpsborg kommuner

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Varteig kommune

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
 Onsøy kommune

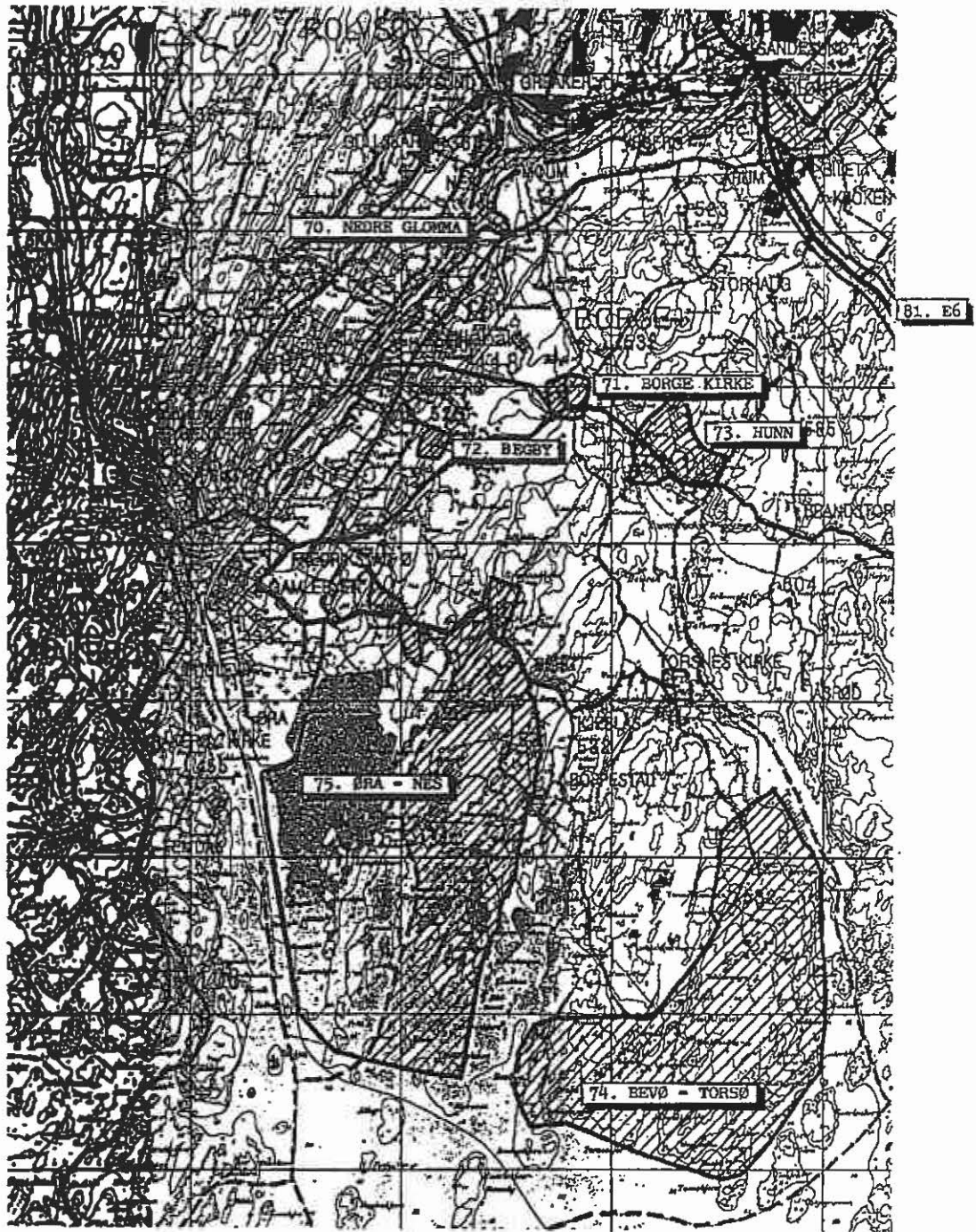

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Fredrikstad kommune

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Rolvsøy kommune

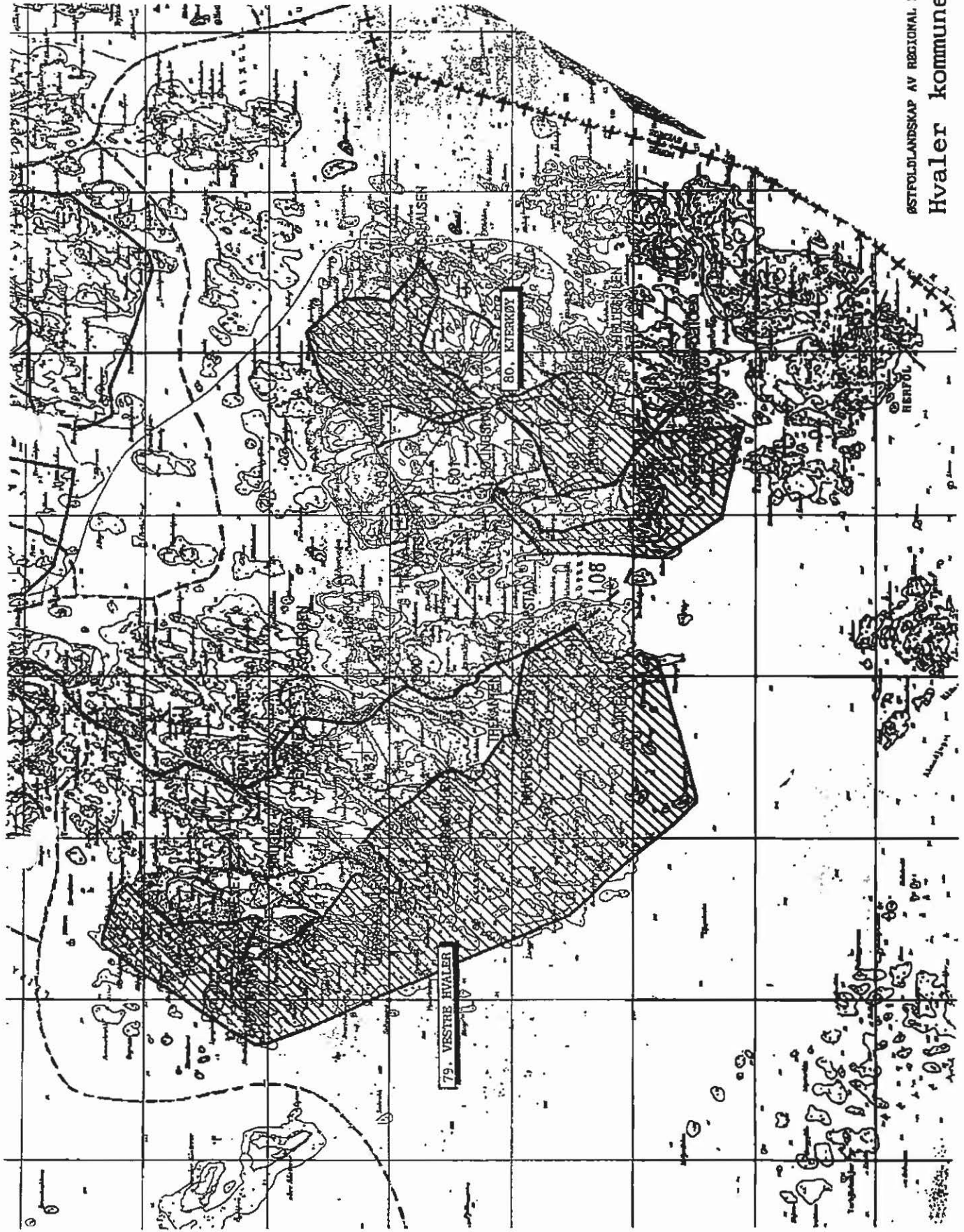

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Borge kommune

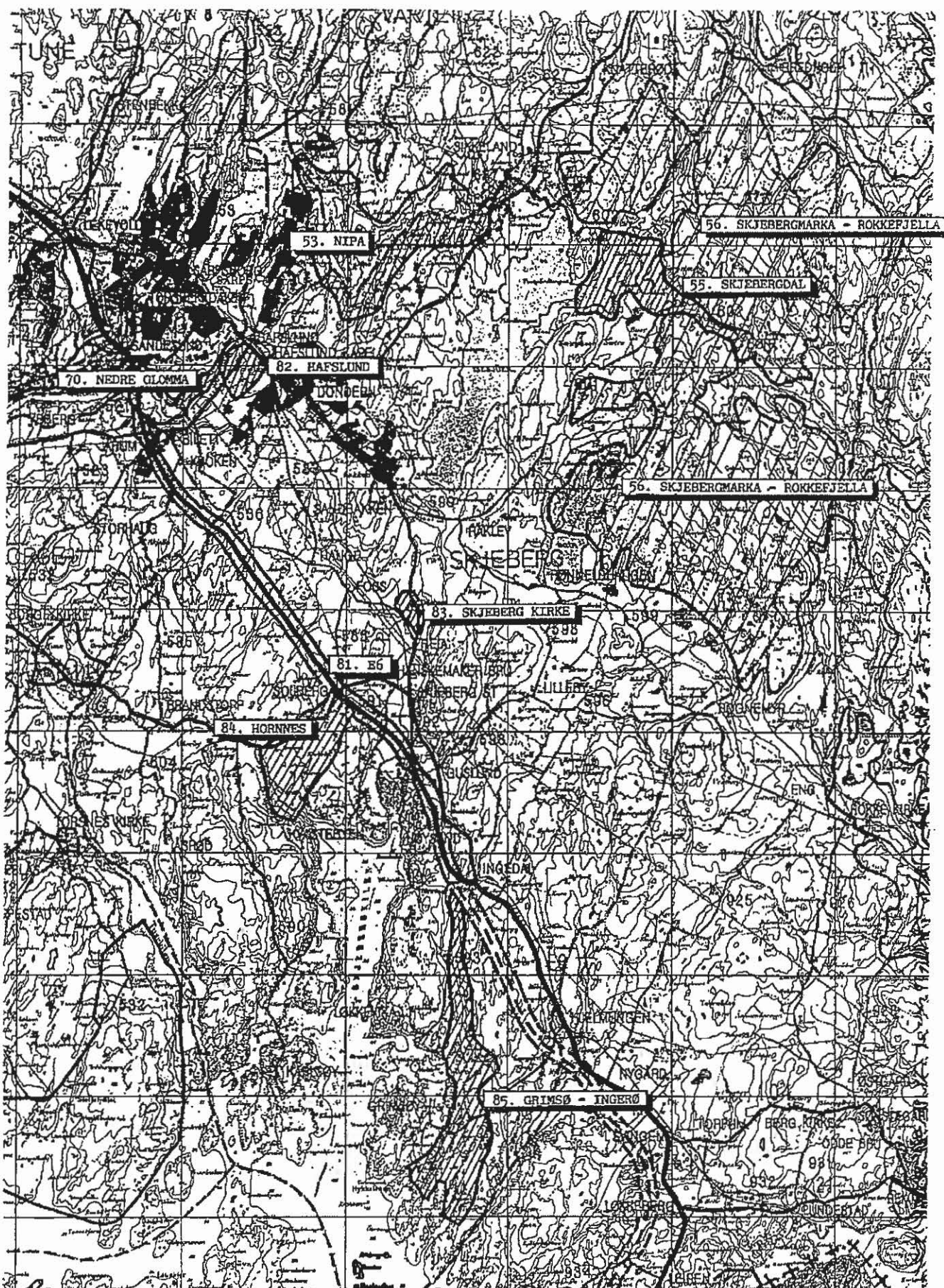

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Kråkerøy kommune

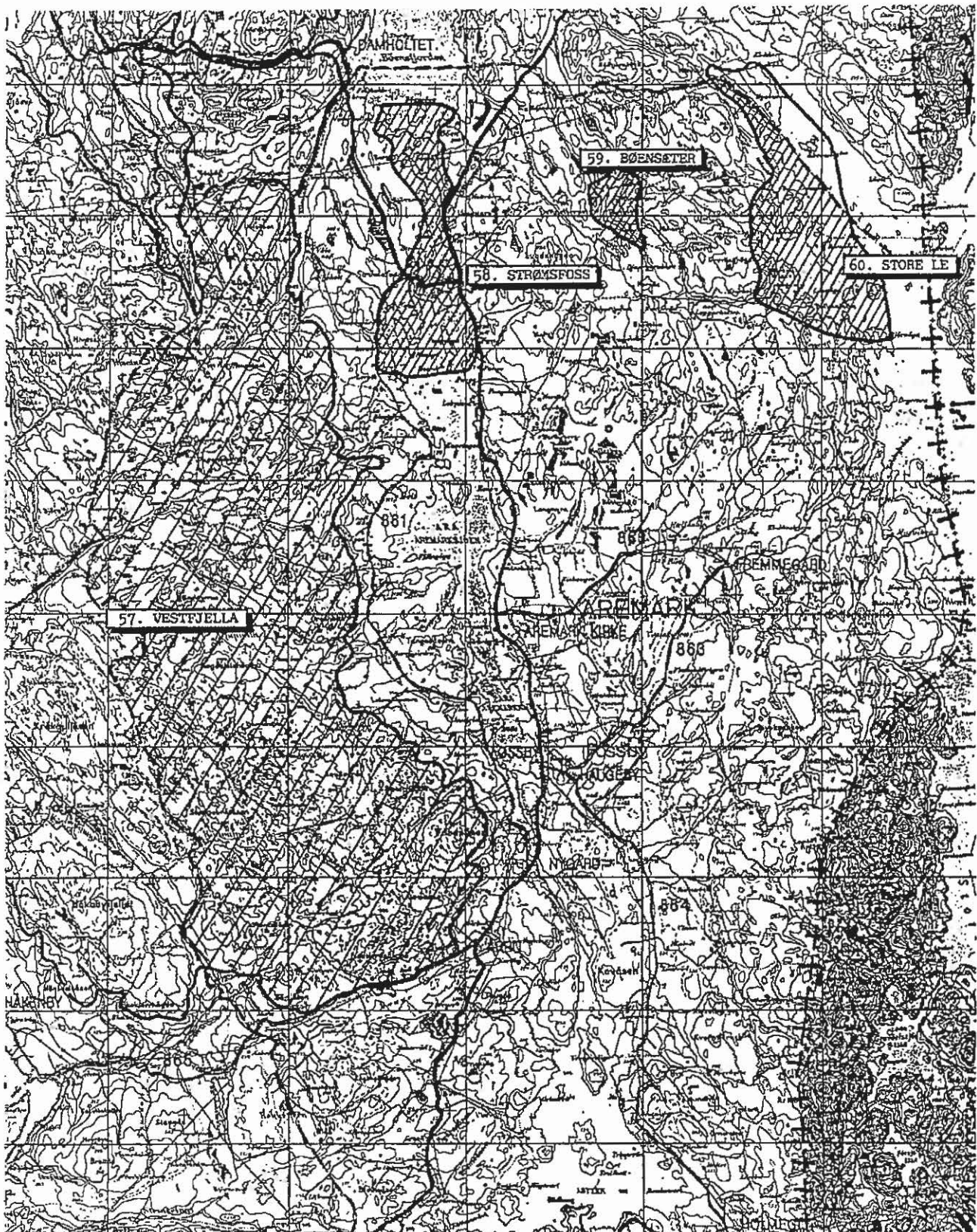
ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Hvaler kommune

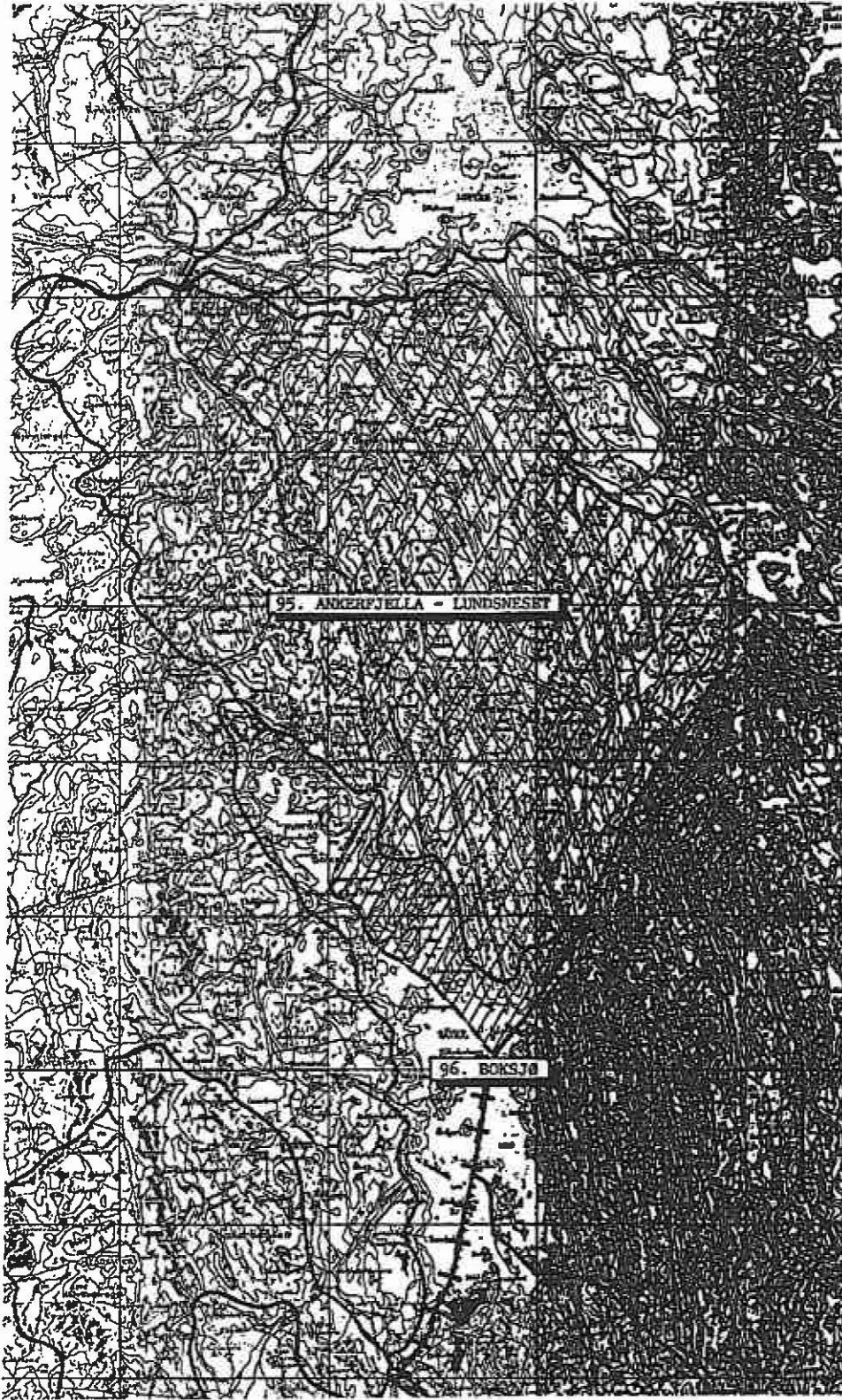

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

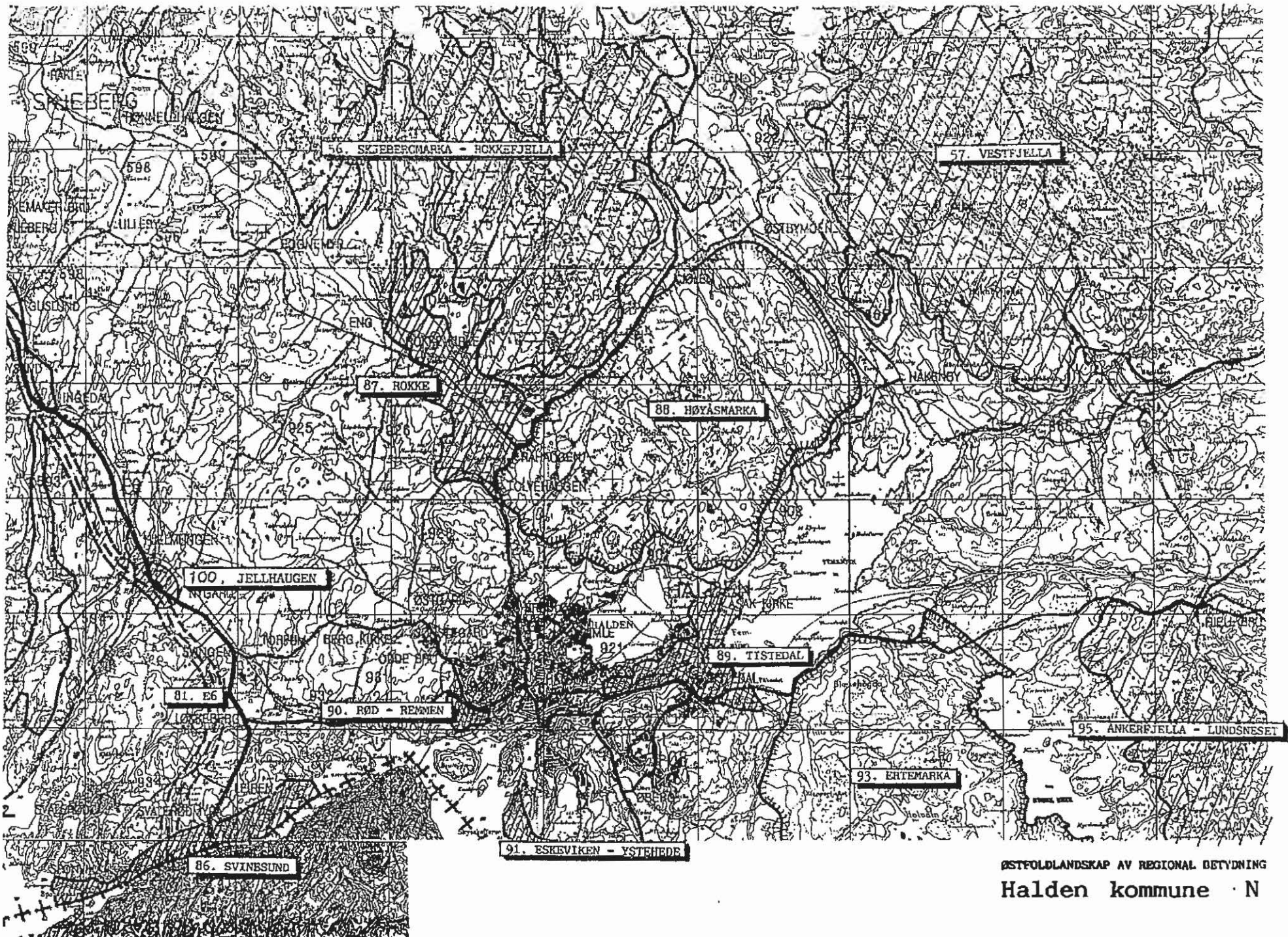
Skjeberg kommune

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Aremark kommune N

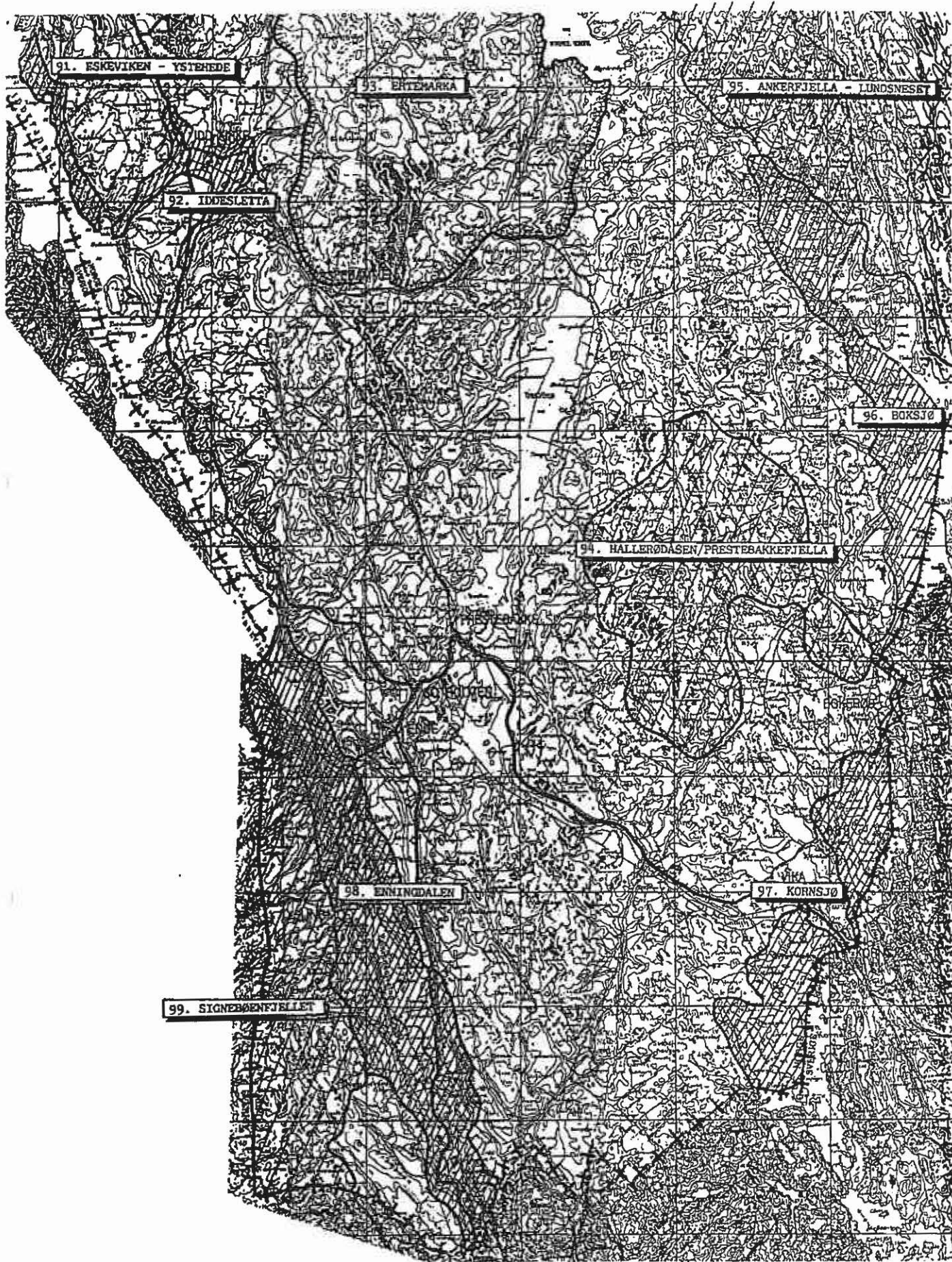

ØSTPOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Aremark kommune S

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING
Halden kommune · N

20

ØSTFOLDLANDSKAP AV REGIONAL BETYDNING

Halden kommune S